

Een collega tolk is ziek. Ze ligt in het ziekenhuis en krijgt zuurstof toegediend. Wat de oorzaak is, weet ik niet. Natuurlijk denk ik aan Corona, maar geen idee of dat ook zo is. Ze schijnt al een week in het ziekenhuis te zijn, maar krijgt behalve zuurstof en pijnstillers geen medicatie toegediend. Dat is een financiële kwestie; als er geen geld is om de medicijnen te kopen, zal dat moeten wachten. In dat geval zal de familie eerst op zoek moeten naar geld voor er met de behandeling gestart wordt.

Er wordt op de Whatsappgroep voor tolken voorgesteld dat we als tolken ook geld inzamelen. Het is gebruikelijk hier: je ondersteunt elkaar financieel. Gaat iemand trouwen, dan draagt iedereen daaraan bij. Zo ook bij een moeilijke situatie, zoals een acute ziekte waarvoor geld nodig is.

Ik realiseer me dat het wellicht nadelig is dat het beroep van tolken zo'n individueel beroep is. Als je voor een werkgever werkt, wil die nog weleens bijspringen in geval van nood. En dan heb je meer directe collega's die ook zullen bijdragen. Maar de tolken werken toch meer op zichzelf.

Toch is de Whatsappgroep een goede manier om tolken samen te binden. Na het voorstel maken de eerste mensen wat geld over. Dat gaat hier via Mobile Money, een systeem waarbij je een account hebt gekoppeld aan je telefoonnummer. Er wordt afgesproken wie het geld zullen inzamelen. Er wordt ook genoemd dat het goed is om bij haar op bezoek te gaan in het ziekenhuis.

Vierentwintig uur later volgt het bericht: We have lost her. Ze is overleden. De actie is te laat gekomen. Ze laat drie kinderen achter, de jongste nog een baby.

Het geld inzamelen gaat door. Nu om bij te dragen aan de begrafenis. Er wordt door velen gegeven. De volgende dag is de begrafenis. Enkele tolken zijn in de gelegenheid erbij aanwezig te zijn.

Dit soort gebeurtenissen blijven schokkend. Ik vraag me af: wat als er wel meteen genoeg geld was geweest? Wat als deze vrouw in een ziekenhuis in Nederland had gelegen? Zou ze het dan wel hebben overleefd? Ik weet het natuurlijk niet.

Het leven in Uganda is vaak heel mooi. Maar ook regelmatig heel hard.



*Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 40 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.*

© Doof.nl